

Voorjaar

Alles wordt weer groen. De bomen lopen uit, bloemen komen in bloei, de vogels gaan nestelen, jonge dieren in de wei en veel groen weer langs de weg. Een prachtig gezicht en voor veel mensen een teken van het voorjaar en dat de zomer in aantocht is.

Maar elk voorjaar weer, met de blaadjes die weer gaan komen, denk ik terug aan de laatste levensmaanden van mijn vader. Levensmaanden waarbij we bij mijn vader de afbraak van zijn lichaam zagen. Steeds minder kon hij interesse tonen in zijn omgeving. Steeds meer keerde hij in in zichzelf. Hij zat met gesloten ogen in de stoel. Het lopen ging steeds moeilijker. Eerst nog met een stok, later met de rollator. Totdat het staan ook niet meer ging en hij op bed kwam te liggen. Steeds meer en langer lag hij te slapen. Het praten werd steeds minder. Die donderdag sprak hij niet meer, vrijdag kon hij niet eens meer op ons reageren door te knippen met zijn hand in de onze. Toen raakte hij in coma en is hij op zaterdag vroeg in de ochtend overleden.

Elk voorjaar weer komen ook de herinneringen aan alles wat voorbij is gegaan. Bij ons worden geen kalfjes meer geboren, omdat alle koeien van het melkveebedrijf van mijn vader weg moesten nadat hij ziek werd. De stilte in de schuren was doods. De weilanden waren leeg. Voorjaar is ineens zo anders.

De ontzettende tegenstrijdigheid. Elk voorjaar weer bepaald mij het nieuwe leven in de natuur mij ook weer bij de vergankelijkheid van het leven in alle herinneringen. Nu al 9 keer opnieuw... Én toch spreekt het nieuwe leven ook van hoop. Na de winter breekt steeds weer het voorjaar aan. En uit, voor het oog, dood hout bloeien de frisse groene blaadjes weer. Elk voorjaar weer gaan de vogels hun nesten bouwen. Elk voorjaar weer gaan de bloembollen open. Elk voorjaar is er weer één die we mogen beleven, waarin de herinneringen meegaan, maar het leven voor ons nog niet is gestopt. Want we mogen nog door.

En sinds 6 jaar is elk voorjaar ook een uitzien geworden. Een uitzien naar de geboorte van nieuw leven in de schuur. Een uitzien naar huppelende lammetjes in de wei. Doordat we ruim 6 jaar geleden onze eerste schapen kochten. Mijn moeder, m'n broer en ik, we mogen nog verder. Ook op de plek waar mijn vader gewerkt heeft als boer voor zijn koeien, konden we blijven wonen. De schuur is weer gevuld, de wei wordt begraasd door onze lieve schapjes.

En zo beleven we steeds weer opnieuw dat er Één is die zorgt. En Hij schrijft in Zijn Woord in Hooglied 2:11-13:

*Want zie, de winter is voorbij;
de plasregen is over, hij is overgegaan.
De bloemen worden gezien in het land,
de zangtijd genaakt,
en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land.
De vijgenboom brengt zijn jonge vijgjes voort,
en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes.
Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom.*

De betekenis van de bloei is geestelijke wijze de bloei van mensen die als dorre bomen waren, maar nu beginnen te bloeien en vruchten te dragen door Gods genade. Hij roept Zijn vriendin om te komen, om herwaarts te komen, om Hem te dienen. Wat een wonder... Ook voor u en mij?

Corine van Luttkhuizen (1999) heeft in 2016 haar vader verloren aan een hersentumor. In het dagelijks leven is zij verpleegkundige in Ziekenhuis Gelderse Vallei in Ede en werkt zij thuis in de schapenhouderij. In deze blogs deelt ze hoe herinneringen en rouw in het dagelijks leven invloed hebben.